

Роздумуючи над Богородичними святами хочу роздумати з вами над святом, яке нас збирає до семінарії після літніх канікул. Це свято останнє із дванадцятьох літургійного року і останнє з тих, яке ми святкуємо перебуваючи на літніх вакаціях. Свято Успіння Богородиці у наших моліннях-переспівах назване дивним чудом: Не спостерігається у цьому святі суму, хоч померла Пресвята Богородиця, навпаки, все проникнуте радістю, піднесенням та надзвичайним маєстатом: «Радій, Гетсиманіє, свята оселе Богородиці» ... Твоє Успіня вихваляють власті й престоли,... херувими та могутні серафими. Радуються земляни. ... Царі з архангелами й ангелами поклоняються і співають... Ангельські хори радіють безсмертним Успіням Божої Матері" (Стихира вечірні Успіння). Смерть Пресвятої Богородиці названа Успіням, тобто сном і в цьому не відчувається жодного жалю, тому що святі автори оспівують з радістю відхід Богородиці до іншого, щасливого життя поза гробом. І ми знаємо, що кілька днів пізніше, коли був відкритий гріб, де похоронили тіло Богоматері, його не знайшли, тому що з тілом забрав її Господь на небо! Ось наша віра, наше щастя, наша радість! І радіємо ми тому, що віримо непохитно в допомогу Матері Божої кожній людині, котра звертається до неї, а навіть більше, ніж віримо, бо пам'ятаємо, що на весіллі в Кані Галилейській вона зауважила й сказала Ісусові: «Вина в них нема» (Ів 2,3). І хоч не був час робити чудес, на її просьбу Ісус допоміг людям, що були у клопоті. І подумаймо тільки яка могутня наша Мати Марія, що не тільки знає наші недостатки, але старається нам допомагати, щоб ми цього не відчували і були щасливі. Коли вона так уважна та піклується про потреби життя тіла, то оскільки більше, вона старається про наше духовне життя й помагає нам, щоб досягнути вічне щастя та вічну радість в небі.

Разом із цим прекрасним святом Успіння ми радіємо і іншою подією, подією коли ми сказали Богові так переступивши поріг семінарії. Ці слова ми повторили за Марією, котра теж, прийняла слова ангела і сказала Богові - „так", стаючись Матір'ю Сина Божого. Сказала так, тому що її провадив Святий Дух, але була у цьому виборі зовсім вільна і не зобов'язана поступати в цей спосіб. Це - велика таємниця і Марія дозрівала у цьому, будучи повна Господньої ласки. І для нас наше покликання повинне бути великою таємницею співпраці бога і людини, тому що поклик Божий, а за людиною залишається відповідь: так або ні. Господь вибрав Ноя та його сім'ю, щоб рятувати людський рід (Бут 7,1). Бог вибрав Аврама, коли йому було 75 років. Послав його в інший край, благословив його та обіцяв вивести з нього великий народ (Бут 12,1-2). А пригадаймо історію Мойсея із Старого Заповіту, котрого повинні були вбити єврейські повитухи за розпорядженням царя єгипетського (Вих 1,16). Але Господь вибрав його від віків на провідника народу, коли ще його задовго не було на світі, врятував його та послав до фараона, щоб вивести людей із неволі. Мойсей опирався, опирався приймати покликання Всевишнього (Вих 3,11; 4,10), посилаючись на свої вади в мові, але це не було перешкодою для Бога, Мойсей - вважав це перешкодою й розраховував на свої здібності та сили. Не можемо забути слів Ісуса Христа: „Без мене ж ви нічого чинити не можете" (Ів 15,5). І в Святому Писанні ми знайдемо дуже багато місць, в котрих виразно написано, що вибір та послання на служіння, походить від Бога. «Посилав також Господь до вас раз-по-раз

невтомно всіх слуг своїх, пророків, та ви не слухали...» (Єрем 25,4; Євр 1,1). Про вибір Спасителем апостолів читаємо наступне: «Потім пішов на гору і вибрав тих, що їх сам хотів...» (Мр'3,13) або «Не ви мене вибрали, а я вас вибрав» (Ів 15,16) - відізався Ісус до апостолів. Отже, наше покликання - дар від Бога, котрий він призначив нам без жодних наших заслуг, здібностей чи нашого зовнішнього вигляду. «Ти створив моє нутро, ти мене виткав в утробі матері моєї... ти душу мою знаєш вельми добре» (Пс 139, 13-14). Господь знає нас, наші слабості та болі, наші промахи й прогрішення, але до нього належить вибирати й пропонувати і його пропозиції найкращі для кожної людини, котра коли-небудь жила, живе чи буде жити на світі. До нас, людей належить відповісти „так" або „ні". Але як можна Творцеві говорити ні, коли люди не сміють відмовляти своєму начальникові у запропонованій послuzі чи посаді. Не відмовляється Президентіві, коли той пропонує зайняте відповідальне місце послuzи, іншим, тим більше потрібно вважати собі за велику честь служити Богові у такому стані, котрий він знає, що для нас найкращий. І це велика честь служити, котрої ми часом не розуміємо до кінця, це - честь для родини, народу та краю, бо й молитва праведних угодна Богові і він вислуховує їх (Прип 15,8;29), а тут більше як молитва. Господь є тим хто посилає нам найкраще служіння, бо знає наші можливості й наші потреби.

Якась сестра, це було давно у Польщі, складала вічні присяги. Батьки не бажали собі цього, зрештою вона була у них одна. Але прийшов час на складання присяги. Дочка-сестра запросила їх. їхали не дуже радо на таке святкування. Під час урочистостей сталася якась чудова переміна у батьків, котру пізніше, під час обіду виразила мати. Потім перепросила за свій попередній спротив та дякувала Богові, дочці, сестрам й усім присутнім за дар, котрий Господь благословив їхній родині.

Хочу теж бажати всім нам, навчитися дякувати Богові за Його старання для нас, щоб ми ніколи не жаліли за ту відповідь яку колись дали Господеві виявивши згоду послужити для добра Церкви. Щоб наше бажання послужити залишилося і після закінчення семінарії, аби ми погодилися бути там де нас буде хотіти бачити Христос. Щоб ми дали Йому змогу через наше слово ширити Його Церкву. Хай Господь благословить нас своїми рясними дарами, а ми будемо старатися служити Йому радісно й праведно!

(бр. Микола Циб, травень 2012 р.Б.)